

Jordi Puig, Antoni Puigverd
ASSAIG VISUAL I ESCRIPTURA...

27 de setembre de 2008 al 31 de maig de 2009

HORARI

Dissabte d'11 a 14 i de 16,30 a 20,30. Diumenge d'11 a 14 h.

SALA 3

Plaça de Can Mario, 7 - Tel 972 30 62 46
17200 PALAFRUGELL
canmario@fundacionvilacasas.org

**FUNDACIÓ
VILA CASAS**

www.fundacionvilacasas.org

A
S
S
A
I
G

V
I
S
U
A
L

I

E
S
C
R
I
P
T
U
R
A

Jordi Puig

Antoni Puigverd

Sis raons -entre mil- per admirar Jordi Puig Antoni Puigverd

1. Jordi Puig hi veu tant que sembla que no hi vegi. Atrapa l'ànima de tot allò que fotografia. L'ànima de tota la gent del seu poble, Lladó: una per una. L'ànima dels pollastres dels quals només fotografiava les potes i la de les persones que només mostraven mans o punys. L'ànima doble dels bessons que va convocar a Figueres. L'ànima d'aquella gent que fotografiava amb la cara coberta amb cubells de plàstic. L'ànima dels que van comparèixer a Olot, l'altre dia, portant en braços la imatge a la qual s'encomanen: una verge de Montserrat, un cor de plàstic, uns llibres, un fetitx. Si jo ara intentés descriure les ànimes que atrapa Jordi Puig les traïria: totes les paraules de què dispo- so servirien només per emmascarar el que Jordi Puig desvetlla. Convoca allò que és invisible als ulls del que es mira al mirall.

2. El globus de plàstic vermell sobre fons verd fa pensar en un pit de dona. I, més concretament, fa pensar en el pit de la reina d'Anglaterra que apareix en una escena del Tirant lo blanc. Per descriure la pell blanca d'aquesta reina, Joanot Martorell explica que se li veia ben bé com baixava el vi negre coll avall. I si en comptes d'anar a parar a l'estómac, el vi anés a parar al pit? Un pit ple de vi rosat, apetitós. Un pit ple de vi lleuger, amb un deix de porpra. En tot això, i en mil coses més, fa pensar el globus de plàstic vermell sobre fons verd que ha fotografiat Jordi Puig. Però sobretot fa pensar un globus, un globus tan globus com no se n'ha vist mai cap al món. Quan parlo de les ànimes que atrapa Jordi Puig vull dir això. Jordi Puig no cal que escrigui, com va fer Magritte amb aquella pipa: "Això no és pas un globus". Amb un cop d'ull entens que, essent molt més que un globus, i mil coses més que un globus, és sobre- tot un globus. Un globus com no n'hi ha d'altre. Un globus amb vida pròpia, singular, intransferible. Un globus amb carnet d'identitat. No és metafísica la fotografia de Jordi Puig. És tan física, que desar- ma tot engany. Despulla de tota roba: deixa allò que fotografia completament nu.

3. El guant de plàstic groc sobre fons blau fa pensar en un assassí casolà –o al contrari, un assassí beneit de tan sàdic. Fa pensar també en una dona de fer feines que estrena guants. O en les quatre barres de fre- gar vàters. O en els plats que he deixat de rentar per descriure l'admiració que em produeix Jordi Puig. Però sobretot fa pensar en un guant de plàstic groc sobre fons blau. Us sembla que he escrit una bestiesa? No és cap bestiesa: la capacitat que té Jordi Puig de fixar un objecte en fotografia és tan extraordinària que se'l disputen prestigiosos artistes i museus de fama perquè doni vida a les obres que altres han creat.

4. Quan veig un cabdell de fil, penso en una dona: la meva àvia Remei, que sempre cosia. En Jordi Puig aconsegueix que no pensi en l'àvia, sinó en la prodigiosa bellesa d'uns fils enroscats de manera tan racional i lògica. Per expressar en paraules la complexitat compositiva del cabdell de fil jo hauria de dir: "semblen harmonies de Bach o teoremes matemàtics". A en Jordi Puig no li calen les metàfo- res o les comparacions: em mostra la meravella dels cabdells de fill i, a mi, contemplant-los, em cau la baba com quan escolto les Variacions Goldberg.

5. Gustave Flaubert, el novel·lista, s'explicava en una carta: "el més difícil no és la capacitat de fer riure o plorar. El més meritori no és suscitar la nostra luxúria o la nostra còlera. Sinó fer allò que fa la natu- ra, és a dir: omplir-nos de meravella. Exactament això és el que fa Jordi Puig. Més que despertar sen- timents amb relació als individus o els objectes que atrapa amb les seves fotografies, el que fa és posar en evidència la naturalesa dels individus i els objectes. Fer-nos fixar en la meravella que contenen.

6. Picasso deia: l'art és fet de mentides que diuen la veritat. Jordi Puig matisa: l'art és triar, enmig de totes les mentides, l'única veritat possible.

